

Dr Christiaan Tazelaar

23 Aug. 1891 — 15 Febr. 1953

Dr Tazelaar nam in de kring der Universitaire docenten een bescheiden plaats in. Hij onderwees de didactiek van het Nederlands en slechts weinigen hadden zijn colleges te volgen. Maar die weinigen genoten het voorrecht in aanraking te komen met een man van zeer bijzondere kwaliteiten. Wat betreft het vak, dat hij doceerde: hij kon putten uit de rijke bron van een lange ervaring en werd gesteund door een uitnemende vakkennis. Zelf was hij een voortreffelijk leraar en hij wist tot in de fijnste bijzonderheden wat nodig was voor iemand, die Christelijk onderwijs had te geven in de moedertaal en haar letterkunde. Geen wonder dan ook, dat zijn leerlingen hem in hoge mate waardeerden en als zij zelf slaagden als leraar, dit met grote dankbaarheid voor een belangrijk deel aan zijn onderwijs in de didactiek toeschreven.

Zijn vrienden, die hem van nabij kenden — zelf heb ik 45 jaar lang van zijn vriendschap mogen genieten — wisten wel, waarin het geheim van zijn persoonlijkheid schuilde. Hij was iemand met een gulle levensaanvaarding, met een fijn ontwikkeld gevoel voor humor, joviale en toch door innerlijke beschaving gekenmerkte omgangsvormen en met grote ootmoed. Deze laatste uitte zich in een bijna te ver doorgedreven bescheidenheid. Zijn diep gewortelde Christelijke overtuiging, dat men de ander uitnemender moet achten dan zichzelf, maande hem tot zo grote zelfingetogenheid, dat hij sterke waardering voor zijn werk nodig had om te durven voortgaan met het ontplooiën van zijn gaven, omdat hij zich bewust wilde zijn, dat hij op de goede weg was. En als hij dit wist, dan was hij krachtig. Dan zag hij tegen geen moeilijkheden op, dan wist hij met zijn grote mensenkennis en zijn bij ieder bekende vlotheid, de kostelijke eigenschap, die hij in zo ruime mate bezat, moeilijkheden uit de weg te ruimen op de wijze, waarop de Christen dat behoort te doen.

Want vóór alles was hij Christen, ook bij de beoefening der wetenschap. Het is zijn grote verdienste geweest, dat hij in een tijd, toen van literaire critiek bij het Calvinistische deel van ons volk nog geen sprake was, gepoogd heeft de massa te leren lezen en oordelen, oordelen ook naar principiëel-aesthetische maatstaf. Zijn grote reeks van boeken over de romankunst, zijn nog veel grotere rij van artikelen in week- en maandbladen, hebben in hun tijd voortreffelijk werk

gedaan en ons volk geëmancipeerd van de quasi-critiek, die alleen lette op de Christelijke bedoelingen der schrijvers, zonder van literaire hoedanigheden enig besef te hebben. Verscheidene van zijn opvattingen schijnen sommigen nu wellicht geantiqueerd: we mogen nooit vergeten, dat hij een pionier is geweest.

De vervulling van zijn ambt van Rector van het Gereformeerd Gymnasium te Amsterdam blijve hier buiten beschouwing. Dat zij voortreffelijk geweest is, weten degenen, die dat beoordelen kunnen.

De herinnering aan deze vrome Christen, die in de wijngaard des Heren met zijn gaven gewoekerd heeft, zal bij de velen voor wie hij een wijs leidsman geweest is, en zeker ook in de kringen der Vrije Universiteit, lang blijven voortleven.

A. SIZOO

Op 7 Mei 1953 werd aan Mevr. M. J. Oranje-van der Meulen uitgereikt the Medal of Freedom, vergezeld van de volgende oorkonde, komende van The office of the Adjutant General U.S. Army:

The President of the United States of America, authorized by Executive Order July 6, 1945, has awarded the Medal of Freedom, posthumously, to

Professor Jacobus Oranje

Citizen of the Netherlands

for meritorious service.

Professor Jacobus Oranje, Citizen of the Netherlands, rendered meritorious service to his country and the Allied cause in underground activities of organised civil resistance, from September 1943 to May 1945, as Chairman of the Professors Liaison Body, engaged in combating German interference in educational institutions. Subject to considerable risk he nevertheless travelled extensively throughout the country as a consultant to various underground organizations, in the interests of effective resistance among teachers and students, and assisted in promoting the general railway strike of September 1944.